

# Döbling

Ilia Mihálynak

*„'S nem különben, mint a' kiégő üstökös csillag iszonyú forgásában se határt se utat nem tart, de mint átok a' végtelen üregben maga magát emészti 's napsystemákat rendít meg, úgy bolyong cél 's törvény nélkül a' hazátlan, hiv jobbagyokat csábít el, meglegedett polgárba nyugtalan bizalmatlanságot önt 's végre maga kétségbe esvén nem ritkán önkezivel végzi örömtelen éltét.”*

(Széchenyi István:

Hitel)

*„Vannak, akik azt mondják: az ember ebben az életben sohasem tudhatja, vajon halála után elkárhozik-e, vagy sem, én sem tudhatok tehát semmit előre. Ezeknek azonban ezt válaszolom: megnyílt előttem az ég, és az Orion csillagképében ugyanolyan világosan olvashattam, mint a saját lelkiismeretemben, hogy én itt a földön meztelenül, a végső kétségbeesésben, a saját szennyemben fogok elrothadni és tönkremenni, hogy a másvilágon az örök kínra ébredjek, s ezeket a kínokat nem a kicsiny Föld, hanem a csillagok és a világmindenség dimenzióihoz mérten fogom szenvedni egyre növvő mértékben, amihez képest a saját nyelvem kiharapása valóságos gyönyörnek számítana.*

*Ó, Isten, miért is születtem én, nyomorúságos féreg, miért is emelkedtem ki a semmiből?”*

(A döblingi

önvallomásokról)

I

Éjszaka van magamra hagytak végre

az orvosok az ápolók sehol  
körülnézhetek Döbling ez vagy Magyarország  
vagy a Döbling-Magyarország-Pokol

Csend van tán Isten elharapta nyelvét  
csillag sem csikordul tengelyén  
hallgass te is aludj Széchenyi István  
legnagyobb magyar szerencsétlen gazfi én

Beh jó hogy el van zárva minden ablak  
beh jó hogy itt benn minden óra áll  
míg így marad nem férkőzhet be hozzám  
a park ösvényein settenkedő halál

Éjszaka van magamra hagytak végre  
az orgyilkosok árulók sehol  
körülnézhetek Döbling ez vagy Magyarország  
vagy a Döbling-Magyarország-Pokol

II

Aludj aludj ne ébredj fel soha  
a hold ezüstlő ingalapja lassan  
lengjen csak a részvéttelen magasban  
tebenned végre minden óra áll  
nem láthatod hol erdőikkel sötétlik  
mint ágyékszőrzettel a láthatár  
megnyílt a menny és méhéből kihullott  
s már éhesen bög a kisdéd halál  
nem hallod mert számodra nincs halál  
hallgass csak és szorosra zárd a szádat  
különben belső éjed szerteárad  
és nem lesz többé napja a világnak  
nyugodj meg Döbling anyaméh s te a  
Sátán magzata el ne hagyd soha  
csak ringatózz az alkony vérpiros

### III

Mi is lehetne még az ablakon túl  
ne lássak semmit ne lássam a semmit  
még szorosabbra azt a függönyt szólitom  
szolgáimat a világot a poklot  
elhagyhatnám örökre és megindulhatnék fölfelé



türemlik szűkölünk csak Európa  
küszöbeitől elvert kutyák

Rohangásztál le-föl míg meg nem untad  
mindegy Nápolyban-e vagy Debrecenben  
aztán elült a fölvert fénytelen por  
elkullogtál a szürkületben

V

Döbling Döbling éjfél üt az óra  
 összeér két villám-mutatója  
 Döbling Döbling Döbling dől a zápor  
 reszket a föld varangy-iszonyától  
 megrázkódik holtjait kihányja  
 csontszilánk-eső zuhog a tájra  
 Döbling Döbling éjfél üt az óra  
 összeszikkaszt két mutatója  
 bokor-csontparipát regulázva  
 lovagol az erdők őszi váza  
 hadonásznak ördögmancsok ágak  
 angyalhaj-viharba markolásznak  
 Döbling Döbling Döbling dől a zápor  
 reszket a föld varangy-iszonyától  
 poklok és a mennyek összezsúfolnak  
 villám reccsen és kettéhasadnak  
 felhő-angyalingek angyalborda-  
 xilofont ver a sátáni horda  
 harangszoknyák alá nyúl a dögnép  
 kitépi a kongás ágyékszőrét  
 Döbling Döbling éjfél üt az óra  
 összeforr két villám-mutatója  
 súlyos kriptafedelét a holdnak  
 félrehengerítették a holtak  
 s mélyéből sivalkodva kitörnek  
 az Orion-csillagbeli szörnyek

előzönlik a levert vidéket  
Haynau- és Bach-pofájú rémek  
Döbling Döbling Döbling dől a zápor  
függöny lebben ablakom kitarul  
s bandái a felbőszült dögöknek  
rozzant karszékem körül pörögnek  
orromat fricskázzák és röhögnek  
s óbégatnak te tetted te tetted  
te aki e népet fölemelted  
tenkezeddel sírba is te lökted  
Döbling Döbling éjfél üt az óra  
csótányként bagzik két mutatója  
s míg összetapadnak bűdös kéjben  
seregek rohamoznak az éjben  
ágyú morran és dörög a dobbőr  
jönnek föld alól és fellegekből  
a vetések lángtalppal taposva  
sercegve ég az Isten-borosta  
Döbling Döbling Döbling dől a zápor  
csárdás döng a föld-ég reng a tánctól  
röpülnek a párok vígan ropja  
akasztott emberrel a bitófa  
dübörög a csárdás lángban állnak  
villámsújtva a nagycenki hársak  
Döbling Döbling éjfél üt az óra  
elszenesedik két mutatója  
Döbling Döbling Döbling dől a zápor  
megrázkódom varangy-iszonyától  
Döbling Döbling megszökött az Isten  
pisztolyon az ujjam mint kilincsen  
Döbling Döbling Döbling angyalborda-  
xilofont ver a sátáni horda  
Döbling Döbling köröttem pörögnek  
Haynau- és Bach-pofájú szörnyek  
Döbling Döbling Döbling dől a zápor  
dübörög a tánc a deszka lángol  
Döbling Döbling összekapaszkodva

angyallal az ördög ropja ropja  
Döbling Döbling Döbling körbefognak  
s óbégatnak rémek és a holtak  
te tetted te tetted és röhögnek  
fölemelted sírba is te lökted  
zápor dől a pokol tüze lángol

# LUCSOK S PERNYE MARAD A VILÁGBÓL

VI

Mióta ülök e karszékben nem tudom  
elmúlt az éj és elszállt a vihar  
virrasztásommal Isten mit akar  
azt sem tudom élelem vagy álmodom  
és csigaként tapogatózva lassan  
mászik már elnyűtt függőnyeimen  
a hajnalfény a nyálkás fürtelem  
s minden a megszokott elunt alakban  
írószerek s a könyvek szétdobálva  
az asztalon a pohár peremére  
mint tüdőbeteg felköhögött vére  
vörösbor szárad sarkukig kitárva  
az ablakaim de már nem az éj  
poklára nyílnak messze-messze jár  
a zivatar a kísértő halál  
s nincsen pokol mert nincsen semmi sem  
nem fegyver csörren és nem ló dobog  
nap-zsandár váltja csak hold-silbakot  
nincsen pokol mert pokolibb a menny

Mióta ülök e karszékben nem tudom  
már elhalványult rég az Orion  
elszállt az éj elmúlt a zivatar  
virrasztásommal Isten mit akar  
virrasztásommal Isten mit tehet

Mint a kiégő üstökös mely iszonyú  
forgásában se határt se utat  
nem tart de átokként a végtelen  
üregben magát emészelve halad  
kiégő csillag ezt az aluvó  
naprendszer újra megrendítenéd  
aludj inkább és hunyj ki jeltelen  
amíg a virradat vörös csuklyás bakó  
az égi vérpad grádicsára lép

[← Előző](#)  
[oldal](#) [Következő](#)  
[oldal](#) [→](#)